

[Børsen.]

Resultater den giver, naar den nu bliver ført ud i Livet.

Men ellers vil jeg sige — idet jeg stadig opholder mig ved Socialministerens Udtalelser —, at om nye Signaler er der i Regeringens Politik jo ikke Tale.

Jeg har saa rettet en Henvendelse til den højtærede Landbrugsminister angaaende Aflevering af Brødkorn. Jeg har naturligvis med Hensyn til dette Spørgsmaal maattet holde for, at de, der afleverede Brødkorn, skulde kunne faa Foderkorn i Stedet uden at skulle betale Penge i Bytte. Forholdet er jo det, adskillige Steder i Landet i hvert Fald, at der maa betales et Par Kroner mere for Foderkornet, end den paagældende kan faa for det Brødkorn, han afleverer, og det synes jeg ikke kan være rigtigt. Nu kom der jo en Forklaring fra den højtærede Landbrugsminister, idet han sagde, at det beslaglagte Korn er tilstrækkeligt til Afgivelse af Byttekorn til Ejendomme under 10 000 Kr.s Jordværdi. Ja, det er meget godt, men hvad saa med Hensyn til dem, der har 12 000 eller 15 000 Kr.s Jordværdi, og som ikke er Velhavere? Skal de lades fuldstændig i Stikken? Ministeren havde kun at tilføje, at der var sket en Fragtnedsættelse paa 2 Kr. pr. 100 kg. Men jeg skulde tage meget fejl, hvis Majs ikke alligevel holdes i en Pris — efter at de 2 Kr. er ydet i Fragtgodtgørelse —, der ligger over, hvad Brødkornet betales med. Jeg synes, at dette Forhold fremdeles ligger saadan, at man har Grund til at kritisere det og til at anmode om, at Landbrugsministeren tager Affære.

Jeg vil for Resten i denne Forbindelse gøre Landbrugsministeren opmærksom paa, hvad jeg har været ude for for ikke saa forfærdelig længe siden. Der var en Mand, der vilde aflevere sit Brødkorn — det var Hvede —, men han kunde ikke komme af med det, ja, maaske, hvis han rejste 10 Mil med det, det ved jeg ikke, men i hvert Fald ikke i hans nærmeste By. Og nu appellerer jeg til hele dette Ting: Man forbyder, at den Hvede, der her er Tale om, maa opfodres, og det er der ikke noget at sige til, idet Menneskene dog først skal have, men han kan overhovedet ikke komme af med Kornet. Det er efter min Mening en aldeles utilladelig Administration, og jeg

vil anmode den højtærede Landbrugsminister om øjeblikkelig at tage Affære her. Og hvis man saa vil spørge, hvad man skal foretage sig, ja, saa vil jeg svare, at efter min Mening skal man autorisere Folk i Byerne og de større Stationsbyer, til hvem de paagældende kan henvende sig og aflevere deres Brødkorn, saaledes at de dog kan komme af med det Korn, som de ikke har Lov til at fodre op.

Maaske vil Landbrugsministeren svare paa denne min Henvendelse med at henvise til Kornudvalget, men det er den højtærede Landbrugsminister, som vi her taler med, og jeg mener, det er en saa utiladelig Administration, der her finder Sted, en Administration, som vi aldeles ikke kan være bekendt, og det til Trods for, at Kornordningen jo dog har været gældende gennem længere Tid. Naar nu Ministeren faar tænkt sig om, vil jeg ogsaa nødig tvivle om, at han vil være enig med mig i, at vi hurtigst muligt maa have en Ændring med Hensyn til de Forhold, jeg her har omtalt.

Den højtærede Landbrugsminister fandt sig saa foranlediget til at sige, at han fandt det egentlig mærkværdigt, at saa mange Venstremænd vilde have Tilskud — jeg tror, denne Bemærkning navnlig var henvendt til det ærede Medlem Hr. Øllgaard, og der var ogsaa andre Venstremænd, som havde talt om Tilskud — til Uddybningsarbejder og forskellige Arbejder ude i det praktiske Liv. Jeg vil heroverfor sige til den højtærede Landbrugsminister, hvis han ikke har fattet det endnu, at det, vi fra Venstres Side ønsker, det er, at Fundamentet i vort økonomiske Liv bliver lagt saaledes, at dette, at Folk ikke kan klare sig selv ude i Erhvervslivet, det bliver Undtagelsen. Det nuværende Regimente, hvor i øvrigt stadig flere og flere kommer paa Understøttelseskonto, kan ikke med Rette finde nogen Modsætning mellem dette vort Standpunkt og Andragender om Tilskud til Aaregulering, Restaurering af Kirker og andet sligt. Det har jo været Skik fra Arilds Tid, kan man næsten sige, her i Danmark, at hvor der melder sig en Opgave for en Egn, som den paagældende Egns Befolkning ikke selv er i Stand til at klare, har man altid fra Statens Side rakt den en hjælpende Haand. Men jeg synes ikke, dette har noget med det andet